

катъ слово то Божие на неизжки тѣ, ище са въспротивихъ на всѣко зло, на всѣкъ неправдѫ, отъ кого то че иж видихъ; а никогда нема да са сконціхъ на неправда та.

Яко и по всѧ дни монахъ-тъ да пада въ иѣкои прегрешенія; но пакъ като са привире на едно място; съвршенно покаяніе направи, гдѣто вѣй не сте го и оубѣтили; защо то, той като съгрѣши; съвѣстъ-та мѹ не остави го на миръ, и пакъ скоро тича на покаяніе. А вѣй като паднете веднажъ; на оулъкъ викѣчъ не юде да станете, защо то сте като съскъ трежж заплетеши въ житѣйскитѣ грижки и попеченіи. Я монахъ-тъ е свободенъ отъ всичко, и кога то поискъ, все е готовъ да да са покай.

Яко и да има и такива, които сѫ становици непотрѣбни за нищо; но, пшеница та може ли безъ плевелъ да бѫде? никога. Като са раждало и изъ пшеницата и различни плевелъ; сега да не съемъ ли вѣчъ отъ подъ пшеница заради плевелитѣ? та неможе ли да са очисти, и да са насипи въ житницѣ тѣ; а плевелъ тѣ да са и зхвърлихъ по сметицата като непотрѣбни?